

nista de l'Ajuntament a la política cultural del govern municipal que vostè presideix. ¿Fins quan?

—Jo crec que ens trobem ja en la cua de l'huracà, encara que és evident que s'ha madurat i que hi ha una fracció de la societat valenciana amb unes idees polítiques, culturals i simbòliques determinades, però que han passat de l'agressió física a les urnes. Bo, si han entrat a l'àmbit de les urnes, significa que es pot raonar, encara que crec que s'ha d'avançar més en aquest camí.

Nosaltres, com a col·lectiu, com a partit, i jo com a individu, no hem abandonat allò que pensàvem, en absolut. Altres sectors de la població i grups polítics tampoc, però ja no anem a garrotades.

A diferència d'altres anys, en la celebració de la passada diada del 9 d'Octubre he pogut passejar tranquil·lament pels carrers de la meua ciutat, amb la vara d'alcalde, respectant els sentiments dels altres i guardant-me la raó, és clar.

—¿La raó, encara no l'ha perduda?

—Mai, mai, mai. Jo sóc en això deïxible de molt bons mestres.

—Segons va destacar un diari de la ciutat, l'endemà de la reunió que vostè i el president de la Generalitat, Joan Lerma, van mantenir amb Txiqui Benegas i Abel Caballero, la cúpula del seu partit li va frotre una bronca ben grossa per haver amenaçat de dimetir si el govern no finançava el Consell Metropolità de l'Horta. ¿Això és cert?

—En política no hi ha mai bronques, i a mi, personalment, l'última bronca que em pegaren fou quan tenia tretze o catorze anys i me'n vaig eixir de l'escola per anar a furar melons. La situació en què es trobava aquest Ajuntament i el seu alcalde fa alguns dies era una situació crítica, i això jo no ho he amagat en cap moment. Crítica en termes econòmics, per la manca de finançament estatal per a l'Ajuntament i per al Consell Metropolità de l'Horta, i crítica per una incomprensió política dins del partit. Les incomprensions polítiques no es resolen amb bronques, sinó amb el diàleg i afrontant els problemes. El resultat d'aquest plantejament és que no només no hi ha bronca sinó que he aconseguit obrir el diàleg amb la instància del partit que correspon a la importància de la meua ciutat, i aquesta mateixa setmana s'obrirà el diàleg directament amb el govern de l'estat i amb el de la Generalitat, ja que són les dues institucions, junt amb l'Ajuntament, que hem de resoldre els problemes que entrebanquen l'arrancada forta de València.

—¿Aleshores, contràriament al que han explicat alguns mitjans, vostè ha eixit victoriós de la reunió amb els alts càrrecs del partit?

—No, jo no parlaria en termes de victòria o de derrota, sinó de receptivitat i de raonabilitat. Hi ha un fet inqüestionable, que és la singularitat metropolitana de València i és aquesta

realitat la que han d'afrontar el govern central i el govern de la Generalitat, i l'han d'afrontar amb la transferència d'un fons de finançament suficient.

S'ha pogut donar la impressió que aquesta demanda era una mania personal de l'alcalde, però he de dir que les úniques manies que tinc són llegir i buscar bolets. □

L'ALCALDE, RICARD PÉREZ CASADO, DE MOMENT NO DIMITIRÀ

Ajuntament de València, la crisi toca sostre

Greus problemes de finançament, baralles internes al si del PSPV-PSOE i la situació de minoria majoritària dels socialistes al consistori de València han tornat a posar al primer pla de l'actualitat la ingovernabilitat del cap i casal.

Remei Blasco

Aquell 10 de juny de 1987, dia d'eleccions municipals, els socialistes de la ciutat de València, i sobretot Ricard Pérez Casado, van haver d'enfrontar-se a uns resultats gens satisfactoris. A mesura que anava passant la nit, les dades que arribaven al Palau de la Música confirmaven que el PSPV-PSOE no tindria majoria absoluta al cap i casal. I així va ser. Els socialistes passaven dels 18 regidors aconseguits als comicis del 1983 a 13; els regionalistes d'Unió Valenciana n'obtenien 7, els d'AP 7 més, el CDS 4 i la coalició IU-UPV 2.

Davant la realitat fixada per les urnes era evident que un pacte dels socialistes amb la coalició IU-UPV, que hauria recordat el de les primeres eleccions democràtiques, tampoc oferia una majoria d'esquerres. La solució passava, doncs, per un acord amb els centristes, però ni l'oferta feta llavors per Ricard Pérez Casado ni les converses posteriors han donat resultats satisfactoris. Aquesta falta de consens ha presidit, des d'aquell 10-J, la gestió municipal, marcada per la ingovernabilitat i que ha deixat la ciutat en una situació d'estancament quan no caòtica. A la impossibilitat de governar dels socialistes, cal afegir-hi les baralles in-

El 10-J, Ricard Pérez Casado era conscient del fracàs dels socialistes.

ternes entre les diferents famílies del PSOE i el greu problema de finançament que viu el Consell Metropolità de l'Horta, que agrupa València i 43 municipis més, amb una població de prop de milió i mig de persones.

Aquestes són les causes que haurien portat l'alcalde de València, Ricard Pérez Casado, a anunciar una possible dimissió en els últims dies, una dimissió que tot i no fer-se efectiva, ha commocionat els mateixos socialistes, l'oposició i, també, la societat valenciana. La hipotètica dimissió ha significat, en definitiva, que tots, sense excepció, han fet revifar el debat sobre la ciutat de València, tornant a qüestionar la política municipal dels socialistes.

Nou anys i un alcalde

Les primeres eleccions municipals democràtiques, celebrades l'abril de 1979, donaven l'alcaldia de València al socialista Fernando Martínez Castellano. Mig any després era expulsat de la comissió gestora federal del PSOE en base a un expedient disciplinari incoat sobre irregularitats en la seua actuació com a secretari de finances de l'executiva valenciana. Martínez Castellano va ser substituït, llavors, pel número 2 de la llista i regidor d'Urbanisme, Ricard Pérez Casado, actual alcalde de la ciutat de València.

Fent balanç de nou anys de gestió municipal, els socialistes s'entesten a dir que la ciutat ha millorat la seua infraestructura. Argumenten que Valèn-

Martínez Castellano, primer alcalde democràtic de València.

cia ha incrementat les zones verdes: de 975.253 metres quadrats en 1979 a 1.810.304 en l'actualitat. Les instal·lacions esportives, nul·les quan el PSOE va assolir el poder, es calculen ara en quatre pavellons municipals. El nombre d'alumnes escolaritzats, entre 1979 i 1987 ha crescut el 24 per cent, mentre la mitjana estatal és del 3,7. A més, i sempre segons fonts socialistes, s'ha iniciat la construcció d'un nou model de ciutat més pròxima al mar i més moderna. Ningú no oblida, però, que València és inhabitable i la seua imatge externa pobríssima. Si no, la penúria del nucli antic.

PGOU, el cavall de batalla des de les eleccions del 1979.

En el capítol d'obres públiques i urbanisme el govern municipal de Ricard Pérez Casado ha portat a terme accions puntuals, com el projecte d'ajardinament del llit del Túria, que encara no s'ha acabat i que a més necessita una forta inversió per al seu manteniment; el Palau de la Música, potser el major encert dels socialistes; el Parc de Benicalap, la prolongació de l'Albereda o la plaça del doctor Lluch. Però, el Pla General d'Ordenació Urbana (PGOU), principal instrument per al disseny futur de la ciutat i objectiu prioritari del consistori, ha restat nou anys a les carpetes fins aquest mes de novembre que el ple de l'Ajuntament li ha donat llum verda.

Caldria preguntar-se per què el PGOU no va ser aprovat durant les dues primeres legislatures, quan hi havia una majoria d'esquerres. Això hauria evitat, com ha passat ara, pressions de la dreta en l'elaboració definitiva.

Salta a la vista que el vot favorable d'Unió Valenciana al PGOU no és un vot incondicional. Tot apunta que la principal eina urbanística de la ciutat de València satisfà, plenament, les necessitats de la federació de constructors i promotors, molt vinculada a la Unió Valenciana.

El 1979 la ciutat era una desert, i sobretot un desert cultural. Elevar-ne el nivell era, per tant, relativament fàcil, però els socialistes no han sabut tirar endavant projectes com la Mostra de Cinema, la Trobada de Música del Mediterrani o la Fira de Juliol. Totes aquestes cites continuen, però amb greus problemes de finançament. A més, la possible cooperació entre l'Ajuntament i la Conselleria de Cultura, i moltes vegades amb la mateixa Generalitat, dificultada per l'oposició municipal d'una banda i per les baralles internes del PSPV-PSOE d'una altra, ha donat fruits anecdòtics, quan no grotescos.

Cal recordar, només, que el ple de l'Ajuntament, lluny de pronunciar-se sobre una política global concreta, se submergeix, sovint, en acalorades discussions simbòliques i lingüístiques. Hores i hores debatent si el Tirant lo Blanc ha de portar *h* o no; hores i hores perquè els regionalistes d'Unió Valenciana diuen que ni el penó de la conquesta ni l'espasa de Jaume I eixiran de l'Ajuntament per ser exposades a la mostra del 750 aniversari, organitzada per la Generalitat. Són exemples de com funciona, gràcies a l'oposició de dretes i als centristes, el cap i casal.

La ciutat, a debat

La ingovernabilitat de la ciutat ha generat en l'oposició la necessitat de presentar mocions de censura contra els socialistes, l'última de les quals va ser apuntada pel regidor del grup mixt, Juan Carlos Gimeno, el mes de juliol, sense que prosperara. Això sí, la proposta de l'únic regidor del grup mixt va donar lloc a un ple insòlit sobre l'estat de la ciutat. Ricard Pérez Casado va qualificar la situació de «teatralitat dramatitzada». L'alcalde assegurava

RAFA GIL

Fermín Artagoitia i Martín Quirós, portaveus del CDS i AP respectivament.

Diners, sempre diners

És de tots sabut que hi ha ciutats de l'estat espanyol que, gràcies a efemèrides futures, s'estan beneficiant de la política d'inversions de l'administració. Aquest no és, precisament, el cas de la ciutat de València. Mentre a Barcelona o Madrid el pressupost ordinari més inversions dóna una xifra per habitant de 130.000 pessetes, a València, amb prou feina si s'arriba a les 50.000. L'estadística mana i és evident que el Consell Metropolità de l'Horta, amb capital a València, està mal finançat.

Per a posar-hi remei, l'alcalde de València, Ricard Pérez Casado i el president de la Generalitat, Joan Lerma, han viatjat a Madrid per a entrevistar-se amb Abel Caballero, secretari de política institucional i Txiqui Benegas, secretari d'organització del PSOE. Però, dels 3.519 milions que demanava l'alcalde només se'n podrien aconseguir 500 si, a Madrid, consideren oportú incloure'ls en els pressupostos de l'estat. Tots saben que sense diners no hi ha autonomia, i el govern central no està disposat a donar ni una cosa ni l'altra. És per això que Ricard Pérez Casado, després del seu viatge a Madrid, comentava, escèptic, que «està disposat a sacrificar-ho tot per aconseguir un pressupost digne per al Consell Metropolità de l'Horta, fins i tot la seua carrera política». □

cente González Lizondo, líder d'Unió Valenciana, explicava que el seu partit era capaç de «traure València de la letargia en què l'han deixat aquests tediosos, avorrits i inoperants nou anys de govern monocolor socialista».

Tota l'oposició, si bé no es posava d'acord per a desbancar els socialistes, va manifestar en aquell ple, marcadament extraordinari, la seua disconformitat amb la gestió municipal.

Socialistes dissidents

Per si la situació no era ja prou complicada, regidors del mateix grup socialista ho han acabat d'adobar. Durant la votació del PGOU un grup de regidors socialistes, liderats per Miguel Albuixech, han recomanat a l'oposició un no rotund quan ells, per disciplina de partit, havien de votar afirmativament. Així, els enemics de Ricard Pérez Casado eren, també, els seus col·legues de partit i en aquesta baralla interna hi ha una de les claus de la possible dimissió. Però, els que a priori semblaven contraris a l'alcalde, davant la notícia, s'apressaren a donar-li suport. Des del secretari de l'executiva comarcal, Eduard Montesinos, el conseller de Cultura, Cebrià Císcar, fins al president de la Generalitat, Joan Lerma, manifestaren que Ricard Pérez Casado tenia tot el suport del partit.

I ara arriba la incògnita: ¿L'alcalde no ha dimitit perquè el seu partit li ha fet costat o perquè els socialistes han calculat bé el cost polític de la dimissió en el control de la política municipal? □

RAFA GIL

Palau de la Música, el major encert dels socialistes.

que «des de 1979 hi ha un projecte basat en la perspectiva de progrés, que té les seues arrels en una convicció profunda, i majoritària, en la necessitat de modernitzar València, fer-la competitiva, i, com no, habitable per als seus habitants».

La regidora de la coalició IU-UPV, Carmen Arjona, acusà els socialistes «d'estar fent un model de ciutat amb la benedicció de la dreta política i econòmica...», mentre el CDS, en boca de Fermín Artagoitia, deia: «els socialistes van tenir idealisme quan van prometre el canvi. Després es van tornar tan pragmàtics que van perdre els ideals. Ara s'han tornat tan acomodats que han perdut les idees».

Els aliancistes de Martín Quirós també van criticar la gestió municipal, acusant els socialistes de «viure d'esquena a la ciutat, reduint la seua acció a grans inversions sumptuàries com l'Albereda o el Palau de la Música». Vi-